

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 121/2026
10.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Јасмине Васовић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Стефана Ивановића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Марка Радивојевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К. бр. 1/25 од 01.08.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-558/25 од 19.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 10.02.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Стефана Ивановића, адвоката Марка Радивојевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К. бр. 1/25 од 01.08.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-558/25 од 19.11.2025. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини К. бр. 1/25 од 01.08.2025. године, окривљени Стефан Ивановић је оглашен кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године у коју се урачунава период од 08.04.2022. године до 10.04.2002. године, за које време је окривљени био лишен слободе и изречена му је мера безбедности одузимање предмета извршења кривичног дела ближе наведених у изреци првостепене пресуде. Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка на начин ближе наведен у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-558/25 од 19.11.2025. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Стефана Ивановића и пресуда Вишег суда у Јагодини К. бр. 1/25 од 01.08.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Стефана Ивановића, адвокат Марко Радивојевић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 84., 419. и 420. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи „тако што ће укинути пресуде наведених судова, односно преиначити исте и ослободити окривљеног“.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Стефана Ивановића је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је нижестепеним одлукама учињена повреда закона из члана 420. ЗКП, јер је пресуда морала да се заснива на чињеничном опису из првобитне оптужбе, па како првобитни оптужни акт, по наводима браниоца, није садржао противправност, то је суд учинио повреду закона из члана 420. ЗКП, чиме указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У овом делу захтев за заштиту законитости од стране Врховног суда оцењен је као неоснован.

Наиме, одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржано у поднесеној и на главном претресу измењеној и проширеној оптужници.

Дакле, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела. Прекорачење оптужбе подразумевало би измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела описаног у оптужном акту додавањем веће криминалне воље окривљеном, којом се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Из списка предмета произлази да се правноснажна пресуда односи на исто лице и исто кривично дело за које је окривљени оптужен (кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика) те да није повређен ни субјективни ни објективни идентитет оптужбе (која је прецизирана 31.07.2025. године) и пресуде, па су супротни наводи браниоца изнети у поднетом захтеву за заштиту законитости оцењени као неосновани.

Имајући у виду одлуку овог суда, а крећући се у оквиру правца и обима побијања изнетих у поднетом захтеву за заштиту законитости, одлуке Врховног касационог суда Кзз 311/2022 од 31.03.2022. године и Кзз 60/2021 од 03.02.2021.

године, на које указује бранилац окривљеног, нису од утицаја на другачију одлуку суда.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац указује да је тужилац, након укидања прве ослобађајуће пресуде усвајањем жалбе јавног тужиоца, прекорачио и злоупотребио своја процесна овлашћења и изменио оптужницу, чиме суштински указује на повреду члана 409. ЗКП. Такође, истиче и да није било разлога да суд не дозволи да се из списка предмета не изузму незаконити докази - записник Завода за судску медицину у Нишу, у смислу члана 84. ЗКП, а поред тога наводи да није извршено вештачење новчанице од 1.000,00 динара која је пронађена код окривљеног, као ни узорак кесице у којој се налазила опојна дрога која је пронађена код окривљеног АА, а остало је нејасно где је пронађена спорна дрога и на шта се вештачење НЦКФ Ниш односи, а којим свим наводима бранилац оспорава доказну снагу обављеног вештачења и указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и учињену повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП којом су прописани разлози због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 409. и 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Татјана Вуковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**